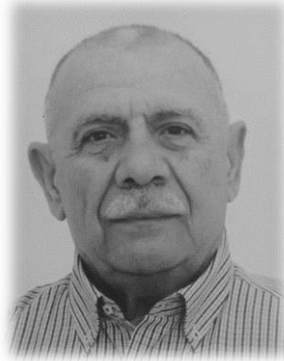

In memoriam

Zvonko Šandorić
(1951. – 2023.)

Zvonko Šandorić rođen je 1. rujna 1951. godine u malom slavonskom mjestu Grabovo, kod Vukovara. Godine 1960. doseljava s obitelji u Rijeku zbog ekonomskih i društvenih prilika, u grad koji od tada smatra svojim jedinim gradom. Njegovo prvo privikavanje na novu sredinu bilo je izuzetno teško budući da je živio u Starom gradu u kojem se vrlo često pričalo talijanskim jezikom. Međutim, uz upornost i trud vrlo brzo se uklapa te postaje dio tog Starog grada. Uskoro njegov otac napušta obitelj te on preuzima ulogu i starijeg brata i oca, budući je majka najveći dio dana provodila radeći kako bi prehranila obitelj.

Nakon završene osnovne škole upisuje i završava srednju školu tadašnji BIŠ (Strojarska škola za industrijska i obrtnička zanimanja).

Zbog teške financijske situacije, još kao mladić 1972. odlazi ploviti, a 1974. godine zapošljava se u Brodokomercu (današnjem PIK-u). 1974. godine upoznaje svoju suprugu Arlenu, s kojom ima dvije kćeri.

Ljubav prema sportu i želja za rad s djecom bila je jača od svega te 1977. godine upisuje Pedagošku akademiju u Rijeci, smjer fizička kultura, koju uz noćni rad i učenje, te požrtvornost prema obitelji, završava 1979. godine. Iste godine, zapošljava se u tadašnjoj „Mladosti“ te paralelno svoju fakultetsku naobrazbu nastavlja u Sarajevu na Fakultetu za fizičku kulturu koji, uz mnogo odricanja i obaveza, završava 1983. godine i stječe zvanje profesora fizičke kulture. Želja za rad s djecom bila je velika te daje sporazumni otkaz u „Mladosti“ i 1984. godine zapošljava se u CUO EUK „Mije Mirkovića“ (sadašnja Ekonomska škola Mije Mirkovića Rijeka) u kojoj ostaje raditi do umirovljenja 2017. godine.

Njegovo rano odrastanje zbog životnih prilika usadilo je u njemu veliko razumijevanje i ljubav prema obitelji i drugima, te je često svojim učenicima bio ne samo profesor već i psiholog, roditelj i rame za plakanje.

Cijeli pedagoški radni vijek posvetio je učenicima prenoseći im motivaciju za borbu i ustrajnost za postignuća te empatiju prema drugima. Takvim načinom rada i sportskim duhom njegovi su učenici, s njim kao mentorom, sudjelovali na mnogim školskim natjecanjima i osvajali mnogobrojne medalje u nogometu, odbojci, atletici i rukometu.

Svojim predanim radom dobio je i priznanja od strane struke.

Danas, kada ga više nema, ostaje u lijepom sjećanju mnogobrojnih generacija koje su ga voljele i cijenile, a često je pozivan na proslave godišnjice mature.

Njegov lik i djelo još će dugo ostati ikona Ekonomske škole Mije Mirkovića u Rijeci.

Autorice teksta: Sandra Grgurić i Mihaela Jovanović